

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 79/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 CoE/58/2010 z 30. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. januára 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny

základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 CoE/58/2010 z 30. septembra 2010 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Zo sťažnosti a z písomností k nej pripojených vyplýva, že 15. júna 2009 oprávnený zobral návrh na vykonanie exekúcie späť a požiadal Okresný súd Námestovo (ďalej len „okresný súd“) o zastavenie exekučného konania sp. zn. 6 Er/100/2009. Dňa 18. júna 2009 bolo okresnému súdu doručené podanie povinného, ktorým požiadal o zastavenie exekúcie: *„Na odôvodnenie svojho návrhu uviedol, že na základe oznámenia oprávneného obsahujúceho verejný prísľub, ktorým sa oprávnený zaviazal, že v prípade úhrady dlžného poistného v lehote 30 dní od doručenia oznámenia, bude poplatok z omeškania odpustený, zaplatil pred uplynutím 30 dňovej lehoty t. j. 05. 09. 2005 sumu vo výške 271,75 EUR (8 187,- Sk) aj napriek tomu, že mu nebolo známe z čoho tento nárok oprávneného vyplýva, nakoľko mu neboli doručené žiadne platobné výmery. Z uvedených dôvodov potom povinný spochybnil právny základ exekúcie č. EX 263/2009 a požiadal, aby súd exekučne konanie zastavil a oprávneného zaviazal k úhrade trov právneho zastupovania povinného v exekučnom konaní vo výške 65,30 EUR. Povinný ku svojim námietkam pripojil fotokópiu oznámenia oprávneného o možnosti odpustenia poplatku z omeškania zo dňa 15. 8. 2005 a fotokópiu dokladu o úhrade sumy vo výške 271,75 EUR (8 187,- Sk) v prospech účtu oprávneného.“*

Z uznesenia okresného súdu č. k. 6 Er/100/2009-34 z 26. novembra 2009 vyplýva, že *„Súd po preskúmaní dokladov predložených povinným má za to, že úhradou pohľadávky predstavujúcej neuhradené poistné vo výške 271,75 EUR v lehote stanovenej oprávneným vo verejnom prísľube boli splnené všetky podmienky určené verejným prísľubom vedúce k následnému splneniu záväzku oprávneného t. j. odpusteniu poplatku z omeškania postúpeného oprávnenému spolu s pohľadávkou, čím teda došlo k zániku celej pohľadávky s príslušenstvom vymáhanej v tomto exekučnom konaní ešte pred začatím exekučného konania.*

Vychádzajúc z uvedeného je potom zrejme, že exekúcia, ktorá sa začala za účelom vymoženía zaniknutého práva nespĺňa atribúty prípustnosti, pričom v prospech týchto záverov jednoznačne svedčí aj konanie oprávneného, ktorý ešte pred doručením podania povinného na súd vykonal procesný úkon smerujúci k zastaveniu exekúcie. Súd preto aj napriek skoršiemu podaniu oprávneného rozhodol tak, že exekúciu vyhlásil za neprípustnú a konanie zastavil v zmysle ust. § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku. ...

Vzhľadom k tomu, že k zastaveniu konania došlo z dôvodu zániku práva z exekučného titulu ešte pred začatím exekúcie, súd rozhodol tak, že oprávneného, ktorý nevenoval patričnú pozornosť skúmaniu, či sú splnené všetky podmienky pre začatie exekúcie, t. j. či povinnosť určená exekučným titulom nebola splnená, zaviazal na úhradu trov, ktoré vznikli povinnému v súvislosti s bránením jeho práva pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 65,30 EUR. “.

Oprávnený sa proti uzneseniu okresného súdu odvolal. Krajský súd uznesením sp. zn. 10 CoE/58/2010 z 30. septembra 2010 uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania potvrdil; výroku o zastavení exekučného konania sa nedotkol.

Sťažovateľka považuje označené rozhodnutie okresného súdu aj uznesenie krajského súdu za arbitrárne, pretože podľa jej názoru sa najmä krajský súd ako súd odvolací vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí nevysporiadal s ňou predloženými skutkovými tvrdeniami a právnym posúdením, na ktoré poukázala, ale práve naopak, rozhodol na základe skutočností, ktorými sa prvostupňový súd nezaoberal, čím porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj právo v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

Argumentuje tým, že „V exekučnom konaní sú súdy oprávnené použiť ustanovenia OSP ohľadne náhrady trov konania, len pokiaľ nie je táto otázka upravená v ustanoveniach Exekučného poriadku (ust. § 251 ods. 4 OSP). Exekučný poriadok pritom obsahuje ustanovenia ohľadne trov exekučného konania v siedmej časti nazvanej trovy exekúcie, ktorá ustanovuje druhy a spôsoby stanovenia trov exekučného konania.

Proces rozhodovania o trovách exekúcie podľa Exekučného poriadku vykazuje zásadné odchýlky od procesu rozhodovania o trovách konania podľa OSP, resp. rozhodovanie podľa tretej časti tretej hlavy OSP o trovách exekučného konania zásadne neprichádza do úvahy, nakoľko Exekučný poriadok upravuje náhradu trov exekučného konania osobitným spôsobom vo svojich ustanoveniach.

Vyššie uvedení skutočnosť potvrdzuje aj ustanovenie § 251 ods. 4 OSP, ktoré ustanovuje, že na exekučné konanie podľa osobitného predpisu (Exekučný poriadok) sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Exekučný poriadok, ako osobitný predpis k OSP, upravuje trovy exekučného konania vo svojej šiestej a siedmej časti. Podľa ustanovenia § 200 ods. 1 Exekučného poriadku trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie. Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku a podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie. Na základe vyššie uvedených ustanovení a skutočností nemá priznanie náhrady trov právneho zastúpenia Povinného v exekučnom konaní oporu v ustanoveniach právneho poriadku.

Zákonodarca vyriešil explicitne náhradu trov v rámci Exekučného poriadku a neponechal túto otázku súdnej interpretácii. Pokiaľ teda aj nedôjde k rozhodnutiu o trovách právneho zastúpenia povinného v exekučnom konaní, takýmto postupom podľa nášho názoru v žiadnom prípade nemôže dôjsť k porušeniu práva povinného na spravodlivý proces, aj s poukázaním na skutočnosť, že zmyslom exekučného konania je nútený výkon práv v prospech oprávneného prostredníctvom súdneho exekútora v neprospech povinného na základe vopred vydaného právoplatného a vykonateľného rozhodnutia spôsobilého byť exekučným titulom, nakoľko takto vzniknutý prípadný nárok si je povinný subjekt oprávnený následne uplatniť voči oprávnenému. Takýmto postupom nedôjde ani k porušeniu zákona, ani porušeniu práva na spravodlivý proces a ani k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. Exekučný poriadok, najmä s poukázaním na charakter a predmet exekučného konania, podľa nášho názoru nepripúšťa náhradu trov exekúcie povinného práve z tohto dôvodu.“.

Podľa sťažovateľky „KS ZA prijatím Uznesenia 2 rozhodol v rozpore s dikciou ustanovení právneho poriadku, čím došlo k porušeniu základného práva Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, ako aj jeho vlastníckeho práva.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že:

„1. Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoE/58/2010 zo dňa 30. 09. 2010 došlo k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle ustanovenia článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach, a zároveň k porušeniu vlastníckeho práva Sťažovateľa v zmysle ustanovenia článku 20 ods. 1 Ústavy SR, článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 1 ods. 1 Prvého dodatkového protokolu k Európskemu dohovoru o ľudských právach.

2. Tretí výrok Uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoE/58/2010 zo dňa 30. 09. 2010 zaväzujúci Sťažovateľa uhradiť právnemu zástupcovi povinného trovy právneho zastúpenia sa zrušuje.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia Sťažovateľa. Krajský súd v Žiline je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (t. j. ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11. ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Pokiaľ ide o namietané uznesenie krajského súdu sp. zn. 10 CoE/58/2010 z 30. septembra 2010, zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie v nej označených práv týmto uznesením, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie o uložení povinnosti sťažovateľke nahradiť povinnému trovy právneho zastúpenia v sume 65,30 €. Výhrady sťažovateľky smerujú hlavne proti tomu, že sa krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia krajského súdu nevysporiadal so skutkovými tvrdeniami a právnym posúdením, ktoré v konaní predložila a na ktoré poukázala, ale práve naopak, rozhodol na základe skutočností, ktorými sa prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal.

Ústavný súd pripomína, že jeho právomoc preskúmať aplikáciu a výklad zákona všeobecným súdmi nie je neobmedzená, keďže jeho prioritnou úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti je predovšetkým posúdiť, či sťažnosťou namietané rozhodnutie všeobecného súdu nie je svojvoľné, či inak zjavne neodôvodnené, čo však v prípade sťažovateľky vychádzajúc zo sťažnosti a z obsahu súvisiaceho spisu nezistil.

Ústavný súd sa zaoberal najprv tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu v časti, ktorým jej ako oprávnenej bolo uložené nahradiť povinnému trovy právneho zastúpenia v sume 65,30 €, hoci podľa jej názoru na takéto rozhodnutie neboli splnené zákonné podmienky.

Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia sp. zn. 10 CoE/58/2010 z 30. septembra 2010 najskôr citoval dôvody prvostupňového rozhodnutia, ktoré odôvodnil poukázaním na § 251 ods. 4 prvú vetu Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a § 146 ods. 2 OSP, pričom uviedol, že vzhľadom na to, že došlo k zastaveniu z dôvodu zániku práv z exekučného titulu ešte pred začatím exekúcie, súd rozhodol, že zaviazal oprávneného (sťažovateľku) na úhradu trov, ktoré vznikli povinnému v súvislosti s bránením jeho práv. Následne zhrnul svoju reakciu na sťažovateľkou uplatnené odvolacie dôvody takto:

„Proces rozhodovania o trovách exekúcie podľa Exekučného poriadku vykazuje zásadné odchýlky od procesu rozhodovania o trovách konania podľa O. s. p. a použitie O. s. p. neprichádza do úvahy, keďže Exekučný poriadok upravuje náhradu trov exekučného konania osobitným spôsobom vo svojich ustanoveniach. Exekučný poriadok ako osobitný predpis k O. s. p. však upravuje trovy exekučného konania vo svojej šiestej a siedmej časti. Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku, trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonávaní exekúcie. Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku a podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie. Na základe vyššie uvedených ustanovení a skutočností, nemá priznanie náhrady trov právneho zastúpenia povinnému v exekučnom konaní oporu v ustanoveniach právneho poriadku. K uvedenému záveru dospel aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí 5N Cdo 12/2004. Žiadal, aby uznesenie okresného súdu vo výroku č. II bolo zrušené.“

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po preskúmaní veci podľa § 212 ods. 1 OSP uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne, pričom sa stotožnil v zmysle odseku 2 tohto ustanovenia aj s jeho dôvodmi.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia krajský súd dodal, že *„Argumenty oprávneného, že povinnému nevznikol nárok na náhradu trov konania, s poukazom na úpravu § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, nie sú správne. Okresný súd správne aplikoval pri trovách konania exekúcie úpravu uvedenú v § 146 ods. 2 O. s. p., s prihliadnutím na ustanovenie § 251 ods. 4 veta prvá O. s. p., v zmysle ktorého na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Bolo preukázané, že k zastaveniu exekučného konania došlo podľa § 57 ods. 1 písm. f) zákona č. 233/1995 Z. z. v platnom znení, keď bolo zistené, že exekúcia, ktorá sa začala za účelom vymoženia zaniknutého práva, nespĺňala atribúty prípustnosti. K zastaveniu exekúcie došlo z dôvodu zániku práva z exekučného titulu, a to ešte pred začatím exekúcie, preto je po práve, aby oprávnený nahradil trovy exekúcie povinnému, ktoré mu vznikli v súvislosti s bránením jeho práva.*

V žiadnom prípade nejde o trovy exekútora, ale o trovy účastníka. Preto bol výrok uznesenia okresného súdu o trovách exekúcie ako správny potvrdený.“.

K sťažovateľkou namietanému nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutí vo veci konajúcich súdov ústavný súd uvádza, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (podľa čl. 36 ods. 1 listiny), resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, I. ÚS 359/09).

Ústavný súd po posúdení obsahu namietaného uznesenia z uvedených hľadísk dospel k záveru, že krajský súd na argumentáciu sťažovateľky reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol postup, akým k nemu dospel.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd (a rovnako pred ním aj okresný súd) vykonal ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem. Jeho rozhodnutie je primerane a zrozumiteľne odôvodnené a nemožno ho považovať za extrémne vybočenie zo štandardov spravodlivého procesu. Výklad dotknutých právnych noriem zodpovedá zároveň princípom rozumného usporiadania práv a povinností dotknutých subjektov.

Pokiaľ sťažovateľka poukazuje na nezhodujúcu sa judikatúru všeobecných súdov, sama vo svojej sťažnosti akceptuje pravidelne sa opakujúci právny názor ústavného súdu implikovaný v mnohých jeho rozhodnutiach, že „ústavný súd ani nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade vedú k rozhodnutiu usmerňovať vývoj judikatúry všeobecných súdov z hľadiska správnosti výkladu a uplatňovania zákonov za podmienky rešpektovania jeho ústavnej konformity (napr. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05, III. ÚS 78/08)“, aj keď na druhej strane je podľa jej názoru ústavnoprávne neakceptovateľné, ak je táto variabilita v priamom rozpore so znením článkov ústavy. Tento názor sťažovateľky ústavný súd nespochybňuje, avšak závery krajského súdu neprekračujú podľa jeho názoru prípustnú variabilitu právnych názorov v takej intenzite, ktorá by bola v rozpore so znením niektorého z článkov ústavy.

Na dôvažok nemožno v prerokúvanej veci pominúť ani ďalšiu podstatnú skutočnosť, a to, že sťažnosť smeruje proti namietanému uzneseniu, ktorým krajský súd potvrdil prvostupňové rozhodnutie vo výroku o uložení povinnosti sťažovateľke zaplatiť povinnému trovy právneho zastúpenia v sume 65,30 €. Túto sumu možno označiť za zjavne celkom bagatelnú, a aj keď sťažovateľka zakladá svoje námietky najmä na porušení práva na spravodlivé súdne konanie, táto skutočnosť prispela k podpore záveru ústavného súdu o zjavnej neodôvodnenosti sťažnosti. Uloženie povinnosti sťažovateľke zaplatiť sumu 65,30 € by totiž aj v prípade, že by ústavný súd zistil určité pochybenia v namietanom rozhodnutí, mohlo predstavovať zásah do hmotného práva sťažovateľky len nepatrnej intenzity. Ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, v ktorom ide zjavne o bagatelnú sumu, poskytnutie ústavnoprávnej ochrany sťažovateľke prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu (intenzite).

Ústavný súd z týchto dôvodov podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny (keďže ide o obsahovo identickú právnu úpravu), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že „formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu záverov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru“ (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti doručenej ústavnému súdu namietala porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. čl. 11 ods. 1 listiny) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, čo dáva do súvislosti s namietaným porušením svojho práva na spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. čl. 11 ods. 1 listiny (rovnako tak práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu) by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. V nadväznosti na to ústavný súd iba konštatuje, že keďže nedospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti namietaného uznesenia krajského súdu v súvislosti s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) ani čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno toto rozhodnutie kvalifikovať ako arbitrárne ani v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu (IV. ÚS 368/2010).

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľky ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jej ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie označeného rozhodnutia a úhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2011